

Marek Adaszek

11 niedziela zwykła - "Bóg pierwszy nas umiłował"

Wrocławski Przegląd Teologiczny 2/2, 186-187

1994

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

4. Nasza odpowiedź Jezusowi Eucharystycznemu

Jaką odpowiedź damy dziś Chrystusowi, jak się zachowamy na dzisiejszym święcie? Proponuję na dzisiejszych imieninach Eucharystii złożyć Bogu Wcielonemu trzy wiązanki kwiatów: takich wiosennych, świeżych, wyciętych hojną ręką z najlepszego ogrodu, z najpiękniejszej grządki. Wiązankę pierwszą postawmy tu przed ołtarzem. Niech ona wyrazi się w naszym umiłowaniu Eucharystii. Niech nas zawsze ciągnie tutaj do ołtarza. Niech nas zawsze bardzo pociąga Eucharystia, na której Bóg mówi do nas, na której my mówimy do Boga, na której składamy siebie Bogu w ofierze, włączając naszą ofiarę w ofiarę Chrystusa, na której otrzymujemy Chleb Boży, aby nie ustać w drodze naszego życia.

Drugą wiązankę kwiatów weźmy ze sobą na procesję. Niech to będzie nie tylko publiczne wyznanie wiary, oddanie czci Chrystusowi, ale także przypomnienie, że Chrystus chce być z nami w pośrodku naszego życia. Niech ta procesja będzie znakiem, iż bierzemy Chrystusa w nasze codzienne życie społeczne, publiczne, gospodarcze, polityczne, szkolne, rodzinne.

Trzeci kwiat na cześć Chrystusa Eucharystycznego zanieśmy do naszych rodzin. Tam jest szczególne miejsce, gdzie mamy się stawać ofiarą dla drugich na Jego wzór. Niech tam także Chrystus żyje w nas. Niech rozkwita tam w nas Jego miłość.

ks. Ignacy Dec

11 NIEDZIELA ZWYKŁA – 18 VI 1995

„Bóg pierwszy nas umiłował”

1. Kościół celebrował zawsze i tylko swojego Pana Jezusa Chrystusa. Do Niego prowadzi i w Nim się wyjaśnia cała historia zbawienia, którą Bóg przedziwnie realizuje i aktualizuje w każdej celebracji eucharystycznej dla dobra wierzących i zbawienia całego świata. Dlatego właściwa lektura tekstów niedzielnej, mszальной Liturgii Słowa zaczyna się od danej perykopy ewangelijnej, a następnie prowadzi do I czytania, które ma zamierzony w strukturze Lekcjonarza Mszalnego związek z Ewangelią. Tekst z Apostoła czytany w kolejne niedziele na sposób *semi-continuum*, nie mając tak jak pierwsze czytanie zamierzonego związku z perykopą ewangelijną danej niedzieli, może być jednak także owocnie odczytany w ich kontekście. Swoisty, własny walor lektury z Apostoła, to weryfikacja autentyczności (apostolskości!) naszego sposobu odczytywania i przeżywania Ewangelii Jezusa Chrystusa.

2. Wyjątkowe, niezbywalne znaczenie dla odczytania Ewangelii w danej mszальной Liturgii Słowa mają zawsze słowa Śpiewu (Wersetu, Aklamacji) przed Ewangelią. W tę niedzielę brzmi on tak: „Bóg pierwszy nas umiłował i posłał swojego Syna jako ofiarę przebłagalną za nasze grzechy”. Bóg w swojej uprzedzającej miłości uczynił Jezusa „przebłaganiem” za nasze grzechy (por. Rz 3,25). Na przebłagalnię starotestamentalnej Arki Przymierza wylewał arcykapłan w rycie święta przebłaga-

nia, Kippur, krew ofiary na znak całkowitego oczyszczenia z (dosłownie: zniszczenia) grzechów (por. Kpł 16). Krew bowiem, znak Bożego daru życia, największa czystość, nie może być użyta w jakikolwiek inny sposób, jak tylko ofiarowana na powrót Bogu dla oczyszczenia, prześlągania, obrony, ożywienia i wprowadzenia w komunię z jej Dawcą. Taka jest miłość Ojca do nas w Jego Jednorodzonym Synu.

3. Wśród dzieł Bożego Królestwa, jakie Jezus pełni pośród nas, namaszczone Duchem Świętym (danym na odpuszczenie grzechów! – *vide* formuła sakramentalnego rozgrzeszenia) podczas Chrztu w Jordanie, w tym kolejnym, niepowtarzalnym roku łaski, jest odpuszczenie, czyli zniszczenie grzechów.

4. Faryzeusz Szymon, człowiek przykładowie religijny, gorszy się tym, na co pozwala Jezus, zaciągając nieczystość rytualną, gdy pozwala się dotykać grzesznej (=nieczystej) kobiecie, wykluczonej ze zgromadzenia. Zdarzało się to Jezusowi niejednokrotnie, kiedy dotykał umarłych, trędowatych i chorych. Jezus, który wie, co w człowieku się kryje (por. J 2,25), „odpowiada” Szymonowi przypowieścią o dwóch dłużnikach. Od przypowieści przechodzi do życia. Zarzuca Szymonowi niegościnnosć. Nie spełnił żadnego z trzech podstawowych gestów należnych zaproszonemu gościowi od gospodarza. Tymczasem ta nieproszona, pogardzana kreatura wypełnia je nieoczekiwanie i wspaniale (ww. 44-46). W wersecie 47 zawiera się cała zbawcza prawda: kocha więcej ten, komu więcej odpuszczono. Należy bardzo uważać, aby nie interpretować tego tekstu w sposób przeciwny Bożej Ekonomii. Oto Bóg udziela swojej Łaski przed, w czasie i po. Kobieta niczym sobie nie zasłużyła, aby jej przebaczone. Zanim zbliżyła się do Pana wiedziała, że będzie jej przebaczone. Łaska Boża poprowadziła ją ku Chrystusowi. Jej efektem jest czyn miłości kobiety względem Jezusa. I ta sama Łaska dopełnia swego działania. Kobieta słyszy słowa Jezusa: *Twoje grzechy są odpuszczone* (w. 48). Została przywrócona prawowitemu zgromadzeniu wyzwolonych przez Pana, zdolnych oddawać cześć Bogu. Znamienne jest, że Jezusowi, kontynuującemu wraz z Dwunastu swoją misję, towarzyszą niewiasty, które uwolnił od złych duchów i od słabości (Łk 8,2). Towarzyszą aż do Krzyża, do złożenia w grobie, ze wzruszającą, absolutną wiernością, gdy tymczasem uczniów zabraknie już w Ogrójcu. Dlatego one staną się uprzywilejowanymi; niekwestionowane pierwszymi zwiastunkami największego Zdarzenia dzieła Odkupienia: Zmartwychwstania. Tak wiele im przebaczone – tak bardzo umiłowały.

5. Dawid, który wcześniej zanim uznał i wyznał swój grzech, kierowany już niewątpliwą Łaską Bożą, oburzył się na niesprawiedliwego bogacza z przypowieści opowiedzianej mu przez proroka Natana (zob. 2 Sm 12,1-4), skruszony słyszy następnie z ust proroka: *Pan odpuszcza ci też twój grzech, nie umrzesz* (w. 13).

6. *Przeświadczeni, że człowiek osiąga usprawiedliwienie nie przez wypełnianie Prawa za pomocą uczynków, lecz j e d y n i e przez wiarę w Jezusa Chrystusa, my właśnie uwierzyliśmy w Jezusa Chrystusa, by osiągnąć usprawiedliwienie z wiary w Chrystusa* (Ga 2,16).

7. Czy możemy odrzucić Łaskę daną nam przez Boga? (por. Ga 2,21):

ks. Marek Adaszek